

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput XIX. Quo continentur quædam circa baptismum infantium
problemata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83695](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83695)

- Ad 4. audiendi; quorum argumenta persistunt, si primum petium ex impossibilitate ablutionis referatur ad tempus, quod praecedit puerperium; alterum ad puerperium ipsum, nondum infantulo *extra uterum* prodeunte. Resp. ad IV. tria, quae assignantur requiri ad perficiendum Sacramentum, sed praesupponendam esse subjecti capacitatem. Ad argumentum proximum, negamus foetum in utero ita esse visibilem, ut censeatur versari in foro, & notitia Ecclesiae, cum plerumque dignosci nequeat an sit mortuus aut vivens, an sit homo vel monstrum: & quamvis id tactu perciperetur, non esset tamen talis vita, per quam infans in hominum contubernio, & in Ecclesiae toro quomodolibet versaretur, & ideo licet capax esset emplastri, non foret capax baptismatis. Praeterea quemadmodum emplastrum apponendum non esset periclitante vita corporis, si Medici id inhiherent; ita in casu non est ministrandum baptismum, cum id prohibeat Ecclesia. Sexti argumenti inepta est consecutio: nam peccatum originale contrahitur generatione carnali, ideoque animato statim foetu: diluitur autem visibili regenerationis Sacramento, & consequenter postquam fo-

tus prodiit in lucem. Ad VII. liquet ex dictis proposit. 2. infantes in uteris matrum sanctificari quidem posse singulari privilegio, ac per potestatem divinam; non autem ordinata via, & per Ecclesiae visibilis ministerium. Respondeo denique ad VIII. scripsisse utique nonnullos Divum Aloysium baptizatum in matris utero, ac plures fuisse commotos, dum in quadam Academia, de qua citato loco Martinus Orellus, recitaretur hoc Epigramma,

Astra prius, Ludovice, vides, quam lumina terrae:

Ante Deum cernis, quam videre puer.

Sic dum non visus sacro fonte lavaris, Non vivis terris, vivis at ipse polo.

Nemo tamen aut S. Aloysii baptismate, aut postremo argumento debet permoveri, qui de Aloysio legerit apud Annibalem Marchetti lib. 1. cap. 1. *Cum Medici rem ex arte pensantes negarent eum puerperio fore superstitem, ut animi saltem incolumitati mature consulere-
retur, ubi puer corpusculi partem, qua sacri baptismatis fonte tingi posset, emis-
sit, obstetrix lustralibus aquis aspergere
maturavit.*

Ad 7.

CAPUT XIX.

Quo continentur quaedam circa baptismum infantum problemata.

SUMMARIUM.

1. Mater praegnans viva non debet aperiri.
2. Monstra baptizari non debent, nisi referant humanam speciem.
3. Bene verò spurii.
4. Et filii excommunicatorum.

I.
Mater praegnans viva non debet aperiri.

Cum dixerimus periclitantem puerum non esse baptizandum, nisi caput emiserit, aut saltem membrum aliquod praeditum vitali motu; oritur quaestio, an mater praegnans aperiri debeat, praesertim si medici de ejus vita desperent, ut saltem spiritali infantis salutem consulatur. Sed nunquam fas est aliquem, etiam periclitantem occidere, ut alteri subveniatur; ideoque tunc dissecto matris utero extrahendus est foetus, cum mater extremam obierit diem. Id vero, quoniam Rituales libri, Theologi omnes, ipsaque naturalis legis rudimenta inconcussa, atque exploratissimum, esse declarant, non est prolixiori disquisitione expendendum. Duntaxat si mater esset ad mor-

R. P. Berti Theol. Tom. VI.

tis supplicium damnata, scripserunt quidam posse quamcitius auctoritate iudicis mandari executioni sententiam mortis; sed haud dubium, quin satius sit, magisque consonum aequitati, post partum executionem illam differre.

I I.

At mulier enititur monstrum foetum: quid agendum est eo in casu? Monstra Dispicendum, an humanam naturam, speciemque praesferat quod potissimum dignosci potest ex capite, utpote corporis suprema parte, in qua vigent sensus omnes, extatque domicilium rationis, imo iudicio philosophorum complurium residet animus immortalis.

Uu 2

Atque

Atque id in Instructionibus Baptismi docuerunt sanctus Carolus, & Rituale Romanum, necnon in iv. Sent. Landulphus, & Sotus, Sylvius in quæst. 68. Angelus in Summa, alique permulti. Quod si dubitetur, an fœtus sit homo; nisi immineat mortis periculum, monet sanctus Carolus, ut consulatur Episcopus: si extrema urgeat necessitas, ratio postulat ut baptizetur adhibita conditione. Si gemelli eo in monstro adnati sint, quod discernitur, si plura præsertim distinguantur capita, aut plura pectora, sunt distincto baptismo regenerandi, nisi extrema necessitas compellat, ut tingantur simul pronomine multitudinis sub hac forma, *Ego vos baptizo, &c.* Si vero duarum personarum nequeat dignosci discrimen; una absolute erit baptizanda, & altera sub conditione, ut vitetur reiterati baptismatis sacrilegium.

III.

3.
Bene verò
Spurii,

Quale autem iudicium ferendum erit de spuriiis? Isti suntne baptizandi? Utique, & absque ulla prorsus dubitatione: pro omnibus quippe instituta sunt gratiarum remedia, nullumque ex Eva procreatum repellit S. Mater Ecclesia. *A baptismo, atque à gratia Dei, qui omnibus misericors, benignus, & pius est, neminem prohibendum*, scripsit ad Fidum Cyprianus. Similia Augustinus in Epist. ad Auxilium 75. nunc 250. Nec evincit oppositum, quod legitur Deut. xx. 11. 2. *Non ingredietur mamezer, hoc est de scorto natus in Ecclesiam Domini, &c.* hoc enim in loco *ingredi in Ecclesiam* idem est, ac fungi Levitarum officio, sive, ut placuit Maimonidi, habere in populo Dei jus connubii. Revera Jephthe, de quo Jud. xi., *filius erat meretricis*, & tamen non solum circumcissus est, verum etiam ad Hebr. xi. 32. inter eximios viros connumeratur. Adde ampliorem Evangelicæ legis, quàm Mosaicæ munificentiam. Zanchius, Boquinus, Tremellius, alique hæretici scripsere ad Vossium disputat. xv. th. 5. spurios non esse baptizandos, *si à parentibus impenitentibus præsententur*, ne videantur pastores præceptum de obsignandis consecrandisque Deo infantibus contempsisse: sed est hæretica, cæterisque similis ludificatio: quippe nullo præcepto arcentur à baptismo

impiorum filii, neque ab hominum sanctimonia pendet virtus Sacramentorum.

IV.

Baptizandine erunt pariter filii excommunicatorum? Neque id jure in Et filii ex-
dubium vertitur; quippe, ut citata communica-
Epistola ad Auxilium ratiocinatur Augustinus, hoc est discrimen inter corporalem, & spiritalem pœnam, quod corporali pœnæ aliqui contemptores divinatorum præceptorum subjiuntur etiam cum omnibus, *qui ejusdem impietatis participes non fuerunt*, quin ad terrorem viventium aliquando mortalia corpora perimuntur *quandoque utique moritura*. At spiritualis pœna infligi non potest, nisi ob proprium peccatum, cum Ezech. xviii. 20. scriptum sit, *Anima quæ peccaverit ipsa morietur*. Hinc S. P. infert, non recte anathematizari *pro patris peccato filium, pro mariti uxorem, pro Domini servum*, hortaturque Auxilium, ut certis rationibus, vel Scripturarum testimoniis ostendat, quomodo, si puer eodem tempore, quo *universa domus est anathemate obligata nascatur, non ei possit per lavacrum regenerationis in mortis periculo subveniri*; testaturque se nunquam id facere ausum fuisse. Atque hæc Augustini doctrina in cano- nem relata est, cap. *Si habes*, xxiv. q. 3. num. 1. Imo nec in Generali Interdicto inhiberi baptismum, constat ex cap. *Quoniam* de sent. Excommun. in vi. atque ex omnibus JCC. in caput, *Quod in te*, de pœnit. & remiss. Ea autem ratio Augustini commonstrat quàm imperite Farellus errorum filios non intingeret, *nisi prius ad omnem impietatem abnegandam adigerentur parentes*, ut ipse scripsit ad Calvinum; & quàm impie Gerardus Vossius cit. disput. xv. th. 7. contenderit non posse filios sine profanatione Sacramenti ad baptismum admitti, *nisi mundi fuerint utriusque, aut alterutrius parentis ratione*; nemo siquidem spiritali regeneratione privandus est propter aliena flagitia.

De Expositiis, aliisque, de quibus dubium est an fuerint baptizati, diximus supra post confutationem Anabaptismi, capite xv.